На пасіці порався батько. Він обережно відгортав від вуликів сніг, перекидав його лопатою через частокіл у садок. А Зорянка патичком згортала торішнє листя на просохлій невеликій

галявинці.

— Татусю, а з-під листя вже виглядають підсніжники. Вони ще такі кволі…

— Ти краще вступися звідти, бо ще потопчеш тюльпани, які теж висовують із землі свої списпки.

— Я обережно, татусю.

Дівчинка ворухнула патичком великий покручений кленовий листок, як з нього злетів червоний метелик.

— Татусю! — зойкнула Зоряна. — Метелик! Метелик! Дивися, який гарний!

Метелик витанцьовував у сонячному повітрі лише йому відомий весняний танок, то підіймаючись у синяву неба, то опускаючись ледь не до самісіньких снігових пагорбів.

— Татусю, а де тут взявся метелик? — запитала дівчинка. — Були ж кучугури снігу.

— У листі під снігом зимував, — пояснив батько. — Це кропив’янка. Бачиш, на крильцях є подовгасті білі і чорні плями, але переважає червоний колір.

— А тепер метелик загине? Бо ж снігу он ще скільки.

— Не думаю. Мабуть, скоріше засне і чекатиме, поки сонечко не прожене зовсім зиму з морозами і снігами.

Поки батько розмовляв з дочкою, метелик піднявся високо у небо і подався у садок, де біля стовбурів яблунь були вже широкі проталини. Десь там і дочекається кропив’янка справжнього сонця і весни.